

пари, кжщи правятъ. Като мина харманъ, че като надодоха ония турлаци съ талигитъ, иззеха що керемиди имаше. . .

— Хъмъ. . . Взеха ги ?

— До една. Три голъми колелета бѣха. Свършиха се. И чорбаджията, Панайотъ : нѣмамъ, кай, нужда отъ пазачъ, бай Серафиме, слободенъ си. Даде ми хака и... отрѣза ми квитанцията, тъй да се каже. . .

Като каза това, Серафимъ се усмихна и тъй като бѣше съблѣкълъ палотото си, стоеше сега мѣничкъ, слабичекъ. Щомъ остави палтото на пейката, той тозъ часъ се попипа надъ кръста, по пазвата. Еньо разбра, че тамъ нейде ще е скжталъ паритъ си.

— Че вземи да си купишъ едно палто — посжди го строго Еньо. — Все трѣбва да си изкаралъ нѣкоя пара. Да си купишъ едно палто.

— Ща, ща, бай Еньо. Едно палто ще си купя. Ще си купя, защото туй веке за нищо не го бива. — Той погледна палтото и се усмихна : то е, тъй да се каже, добре за музея. . .

— Седни, седни да си починешъ — каза Еньо, следъ туй стана и влѣзе въ кафенето.

Колкото можеше да се види презъ вратата, вжтре въ кафенето бѣше дълбоко и хладно. То бѣше проста сграда, като плѣвникъ, нѣмаше таванъ, дветъ стрѣхи се срѣщаха нависоко, и между върлинитъ, наслагани на често, се виждаше сѣното подъ керемидитъ. Едно лястовиче гнѣздо бѣше залепено до срѣдната дебела греда.

Серафимъ гологлавъ, съ сплъстена посивѣла коса, седѣше на пейката, рѣжеше по-малко съ една костурка отъ хлѣба си и сладко-сладко дѣвчеше сухитъ зальци. Лястовичката, която имаше гнѣздо въ кафенето, трепна съ крилетъ си току предъ лицето му, влѣзе вжтре, повъртѣ се, следъ туй пакъ тъй бързо се стрелна навънъ. Две-три врабчета подскачаха къмъ Серафима и